

תלמודו בידו

דף קמא עמוד ב

- א** האם מותר לישוב על גבי הלחי העומד בפתח המבוי להיכר ?
- ב** כיצד סך את רגלו בשמן אף שהשמן יגע בעור המנעל ?
- ג** באיזה מנעל אסור לצאת לרשות הרבים, ומדוע ?
- ד** האם מותר לשמוט מנעל מעל גבי אימוס בשבת, ומדוע ?
- ה** האם מותר להרים את בנו האוחז בידו אבן או דינר, ומדוע ?

- א** אסור, שמא יתגלגל חפץ לרשות הרבים, ויכניסו למבוי שהוא רשות היחיד.
- ב** אסור: כשרגלו בתוך המנעל, כיון שהשמן מועיל לריכוך העור, ויש בכך משום מעבד. מותר: סך את רגלו בשמן ונותנה לתוך המנעל. **ובלבד:**
1. שאין בשמן הנוטף מרגלו לנעל כשיעור עיבוד, אלא בכדי לצחצחה בלבד.
2. שאין בכוונתו אפילו לצחצחה, גזירה שמא יעשה כן בכוונה לעבדה.
- ג** 1. הגדול עליו, שמא יפול ויטלטלנו ברשות הרבים [אבל יוצא בבגד גדול, כיון שנזהר שלא יפול].
2. לאשה בנעל חדשה שלא יצאה בו מבעור יום, שאם אינה מכוונת למירתה תטלטלנה.
3. לאשה בנעל קרועה מלמעלה, שגנאי הוא לה, וכשילעגו לה תורידנה ותטלטלנה.
- לחליצה, לכתחילה פסולה שאינה נעל גמורה. בדיעבד כשרה, ובלבד שחופה רוב רגלו.
- ד** ר' אליעזר: אסור לשומטו, שלא נגמרה מלאכתו ואינו כלי, ומוקצה הוא [וטהור].
לר' יהודה, אם הנעל רפויה על האימוס, נגמרה מלאכתה ותורת כלי עליה.
חכמים: מותר לשמטה, שהנעל נחשבת כלי [ומקבלת טומאה].
וקשה, והרי אימוס הוא כלי שמלאכתו לאיסור, וכיצד שומט הנעל מבלי לטלטלו:
לאביי, בנעל רפויה על האימוס. לרבא, נידון כטלטול לצורך מקומו שמותר.
- ה** אבן: אסור. ואם יש לבן געגועים על אביו ואם לא ירימו יחלה, התיירו להרימו בחצר.
דינר: אסור להרימו [ואפילו לאחוז בידו], שמא הדינר יפול ואביו יגביהו.